

Komédia omylov

WILLIAM SHAKESPEARE

WILLIAM SHAKESPEARE

Komédia omylov

William Shakespeare
THE COMEDY OF ERRORS

Introduction, Translation, Epilogue and Commentary

© 2019 by Lubomír Feldek

Cover design © 2019 by Viera Fabianová

Cover illustration © 2019 by Peter Uchnár

Slovak edition © 2019 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-6956-9

SHAKESPEAROVO DIELO

<i>Približný dátum vzniku</i>	H R Y	<i>Prvé vydanie</i>
Pred rokom 1594	EDUARD III. (EDWARD III)	1596
	HENRICH VI. (HENRY VI) tri časti	fólio 1623
	RICHARD III.	1597
	TITUS ANDRONICUS	
	MÁRNA SNAHA LÁSKY	1594
	(LOVE'S LABOUR'S LOST)	1598
	DVAJA VERONSKÍ ŠLACHTICI	
	(THE TWO GENTLEMEN OF VERONA)	fólio
	KOMÉDIA OMYLOV	
	(THE COMEDY OF ERRORS)	fólio
1594 – 1597	SKROTENIE ČERTICE	
	(THE TAMING OF THE SHREW)	fólio
	ROMEO A JÚLIA (ROMEO AND JULIET)	
	(pirátske vydanie 1597)	1599
	SEN SVÁTOJÁNSKEJ NOCI	
	(A MIDSUMMER NIGHT'S DREAM)	1600
	RICHARD II.	1597
1597 – 1600	KRÁL JÁN (KING JOHN)	fólio
	BENÁTSKY KUPEC	
	(THE MERCHANT OF VENICE)	1600
	HENRICH IV. (HENRY IV) prvá časť	1598
HENRICH IV. (HENRY IV) druhá časť	1600	
HENRICH V. (HENRY V)		
(pirátske vydanie 1600)	fólio	
VELA KRIKU PRE NIČ		
(MUCH ADO ABOUT NOTHING)	1600	
VESELÉ PANIE Z WINDSORU		
(THE MERRY WIVES OF WINDSOR)		
(pirátske vydanie 1602)	fólio	

SHAKESPEAROVO DIELO .....

	AKO SA VÁM PÁČI (AS YOU LIKE IT)	fólio
	IULIUS CAESAR (JULIUS CAESAR)	fólio
	TROILOS A KRESSIDA (TROILOUS AND CRESSIDA)	1609
1601 – 1608	HAMLET (pirátske vydanie 1603)	1604
	TROJKRÁLOVÝ VEČER (TWELFTH NIGHT)	fólio
	OKO ZA OKO (MEASURE FOR MEASURE)	fólio
	KONIEC VŠETKO NAPRAVÍ (ALL'S WELL THAT ENDS WELL)	fólio
	OTHELLO	1622
	KRÁL LEAR (KING LEAR)	1608
	MACBETH	fólio
	TIMON ATÉNSKY (TIMON OF ATHENS)	fólio
	ANTONIUS A KLEOPATRA (ANTONY AND CLEOPATRA)	fólio
	CORIOLANUS	fólio
Po roku 1608	PERIKLES (PERICLES) (vynechané z fólia)	1609
	CYMBELIN (CYMBELINE)	fólio
	ZIMNÁ ROZPRÁVKA (THE WINTERS TALE)	fólio
	BÚRKA (THE TEMPEST)	fólio
	HENRICH VIII. (HENRY VIII)	fólio
	DVAJA URODZENÍ PRÍBUZNÍ (THE TWO NOBLE KINSMEN) (v spolupráci s Johnom Fletcherom, vynechané z fólia)	1634

B Á S N E

Dátum vzniku neznámy	VENUŠA A ADONIS (VENUS AND ADONIS)	1593
	ZNÁSILNENIE LUKRÉCIE (THE RAPE OF LUCRECE)	1594
	SONETY (SONNETS)	1609
	MILENKIN NÁREK (A LOVER'S COMPLAINT)	1609
	FÉNIX A HRDLIČKA (THE PHOENIX AND THE TURTLE)	1601

O WILLIAMOVI SHAKESPEAROVI

William Shakespeare sa narodil v „srdci Anglicka“, v Stratforde-upon-Avon, ako najstarší syn Johna Shakespeara a Mary Ardenovej. Jeho ctitelia sa utvrdzujú v presvedčení, že to bolo 23. apríla 1564, v deň svätého Juraja, patróna Anglicka, keď podľa miestnej pranostiky sa rok čo rok rozospieva prvý stratfordský slávik. Faktom však ostáva, že presne poznáme iba dátum, keď ho – 26. apríla – pokrstili. Jeho otec, povoláním garbiar a rukavičkár, patril k najvplyvnejším občanom Stratfordu. Matka bola dcéra Roberta Ardena z Wilmcote.

V decembri 1582 sa Shakespeare oženil s Anne Hathawayovou, dcérou farmára zo Shottery neďaleko Stratfordu. Bola od neho o osem rokov staršia. Ich prvé dieťa Susanna pokrstili 6. mája 1583 a dvojčatá Hamneta a Judith 22. februára 1585.

Inak o tomto stratfordskom období Shakespeareovho života vieme málo. Traduje sa, že bol istý čas učiteľom. Iná legenda hovorí, že musel utiecť z rodného mesta, pretože pytliačil a dostal sa do nemilosti miestneho zemepána sira Thomasa Lucyho.

Až dvadsaťosemročný Shakespeare začína po sebe zanechávať viacej stôp.

Vieme, že opustil rodinný kozub a dal sa k divadlu, pretože v marci 1592 sa už hrala v londýnskom divadle Rose (Ruža) hra *Harry VI* – čo bola zrejme prvá časť *Henricha VI*.

V jeseni 1592 spisovateľ Robert Greene varoval v posmrtno publikovanom pamflete pred kýmisi, kto si namýšľa,

že sa môže stať jediným *scénotrasom* v krajine. To *the only Shake-scene in a country* je zrejme nárážka na Shakespearovo priezvisko – prvá zmienka o našom dramatikovi, ktorý už od začiatku svojej kariéry budí žiarlivú pozornosť.

Viac však v nasledujúcich rokoch na seba upozornil ako básnik. V roku 1593 publikuje básnickú skladbu *Venuša a Adonis*, ktorá sa v krátkom čase dočkala deviatich vydaní, a v máji 1594 vychádza jeho druhá básnická skladba *Znásilnenie Lukrécie*. Obe sú venované grófovi Southamptonovi. To, že Shakespeare dočasne uprednostňoval poéziu, súviselo iste aj s tým, že morová epidémia obmedzila činnosť divadiel.

V jeseni 1594, keď bolo po epidémii, znovu sa utvárajú divadelné súbory.

Shakespeare, člen aj podielnik Lord Chamberlain's Men (Spoločnosti lorda komorníka), vtedy už vyniká nielen ako herec, ale aj ako dramatik. Je už autorom trojdielnej hry *Henrich VI.* a nasledujú *Richard III.*, *Titus Andronicus*, *Dvoja veron-skí šľachtici*, *Márna snaha lásky*, *Komédia omylov* a *Skrutenie čertice*.

Čoskoro potom vychádza spod jeho pera aj „najsmutnejší príbeh všetkých čias“ – hra *Romeo a Júlia*. O ďalšie úspechy sa mu postarajú hry *Sen svätotójskej noci*, *Richard II.* a *Benátsky kupec*.

V roku 1596 zomrel Shakespearov syn Hamnet. Aj keď sa zdá, že Shakespeare nebol stvorený pre rodinný život, shakespeareovskí bádatelia sa domnievajú, že ho k rodine stále viazalo silné puto a – hoci sa za jeho čias museli rodičia vyrovnávať so smrťou detí častejšie než my – smrť 11-ročného dieťaťa ho hlboko zasiahla: stopy tohto zážitku sa dajú nájsť aj v jeho diele.

Dvojdielnu hru *Henrich IV.* píše Shakespeare v rokoch 1597 – 1598.

V roku 1597 sa jeho herecká spoločnosť, v súvisе s problémami okolo divadla Theatre (Divadlo), sťahuje o dom ďalej – do divadla Curtain Theatre (Dvorec).

Na Vianoce 1598 dôjde k rekordne rýchlej demontáži divadla Theatre. Na južnom brehu Temže má do pol roka vzniknúť nové divadlo: bude sa volať Globe (Zemeguľa) a Shakespeare bude jeho spoluvlastníkom.

Je to teda už zámožný muž, o čom svedčí aj fakt, že v roku 1596 kúpil New Place (Nové sídlo), veľký dom v centre rodného Stratfordu.

V tom čase jeho najpopulárnejšie hry už začínajú vychádzať aj tlačou. Niekedy sú to i tzv. pirátske vydania, publikované bez autorovho súhlasu.

Krátko pred otvorením divadla Globe završuje Shakespeare cyklus hier o „vojne ruží“ hrou *Henrich V.* Nasledujú hry *Ako sa vám páči*, *Iulius Caesar*, *Troilos a Kressida*, *Veselé panie z Windsoru*, *Hamlet* a *Trojkráľový večer*.

24. marca 1603 umiera kráľovná Alžbeta a končí sa tudorovská éra. Na trón nastupuje Jakub I. z rodu Stuartovcov, ale divadlo má aj naďalej dostatok oficiálnej priazne. Jakub I. dokonca prijíma Shakespearov súbor do kráľovských služieb: odteraz sa budú volať King's Men (Kráľova spoločnosť) a často budú účinkovať priamo na kráľovskom dvore.

Z tohto obdobia pochádzajú Shakespeareove komédie *Koniec všetko napraví* a *Oko za oko*, po ktorých nasledovali tragédie *Othello*, *Macbeth* a *Kráľ Lear*. Dva razy sa ešte Shakespeare vrátil aj k antike: v hrách *Antonius a Kleopatra* a *Coriolanus*.

Od roku 1608 však už píše menej. Spomeňme najmä hry *Perikles*, *Cymbelin*, *Zimná rozprávka*, *Búrka* a *Henrich VIII.* Prosperov epilóg v *Búrke*, ktorý odznel v roku 1611 aj na kráľovskom dvore, niektorí bádatelia pokladajú za Shakespearovu rozlúčku s divadlom. Vie sa však, že ešte spolupracoval s Johnom Fletcherom (1579 – 1625) na niekoľkých hrách pre divadlo Blackfriars (U Čiernych bratov), otvorené v roku 1608 ako druhá scéna King's Men.

Na posledné štyri roky života sa Shakespeare uchýlil do Stratfordu-upon-Avon. Dôvody jeho utiahnutosti v tomto období sú nejasné. Vyskytli sa aj dohady, že bol zranený a zohavený pri požiari divadla Globe (29. júna 1613), a preto sa už ani nepodieľa finančne na jeho obnove. Zdá sa, že svoje spoluvlastnícke podiely v oboch scénach predal – vysvetľovalo by to, prečo sa o nich nezmieňuje v testamente. Testament diktuje 25. marca 1616. Najštedrejší je k rodine staršej dcéry, vydatej za lekára Johna Halla. Manželka mala zdediť iba druhú najlepšiu posteľ.

Ďalšie nepotvrdené dohady hovoria, že Shakespeare žil v ústraní aj preto, lebo sa niečoho alebo niekoho obával. Bol ťažko chorý? Nie je vraj vylúčené ani to, že zomrel na následky otravy.

V každom prípade je pravdepodobné, že svoju smrť očakával, pretože zomrel v rodnom meste krátko po nadiktovaní testamentu – 23. apríla 1616.

Jeho smrti vraj mohla predchádzať bujará oslava narodenín s priateľmi Michaelom Draytonom a Benom Jonsonom. Keby bol Shakespeare abstinent, ťažko by vytvoril také skvelé postavy pijanov, ako boli páni Toby Belch a Andrew Aguecheek v *Trojkráľovom večere* alebo Falstaff – tak či tak musíme aj túto historku zaradiť iba medzi shakespearovské legendy.

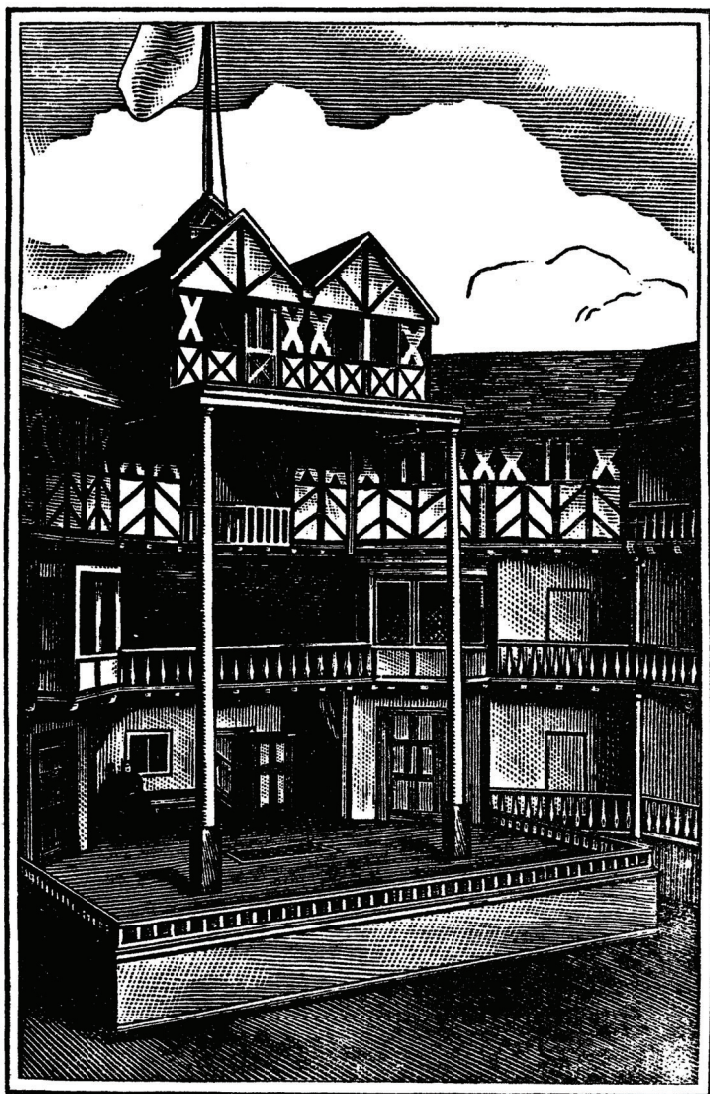
Pochovaný je v priestore pred hlavným oltárom Kostola Svätej Trojice. Na náhrobnom kameni – kópii, ktorá v polovici 18. storočia nahradila originál – je vytesaný epitaf:

*Good friend, for Jesus' sake forbear
To dig the dust enclosed here.
Blest be the man that spares these stones
And curst be he that moves my bones.*

---

*Priateľ môj, pre Kristove rany, nevykop
nikdy prach, ktorý skrýva tento hrob.
Kto kameň zachová, nech Boh ho omilostí,
a nech je prekliaty, kto pohne moje kosti.*

Každý, kto navštívi tento hrob, si na ňom všimne čerstvé kvety – ustavične ich tam kladú obdivovatelia Shakespeareovho umenia z celého sveta. Busta vo výklenku na severnej stene, ktorú sem umiestnili čoskoro po jeho smrti, nám – azda – prezrádza jeho podobu. Shakespeare človek zostáva postavou dosť záhadnou. Zachovalo sa po ňom iba pár záznamov v matrikách a iných úradných dokumentoch, pár riadkov rukopisu a niekoľko podpisov na obchodných zmluvách. Práve to sú oporné body striedmej chronológie jeho životopisu. Jeho nezničiteľnou stopou je predovšetkým jeho dielo.

O ALŽBETÍNSKOM DIVADLE

Začiatok éry alžbetínskeho divadla sa najčastejšie spája s otvorením prvého verejného divadla – bolo to Theatre (Divadlo, 1576 – 1598). Postavil ho herec (pôvodným povolaním tesár) James Burbage za hradbami mesta medzi Finsbury Fields a cestou z Bishopsgate do Shoreditch Church. Bolo to mimo právomoci londýnskej mestskej rady a tým činom divadelní umelci nadobudli ešte väčšiu slobodu, než im dávala licencia kráľovnej Alžbety. Dobrá myšlienka mala nasledovníkov – a v Londýne začali vznikáť ďalšie divadlá: napríklad Curtain Theatre (Dvorec, 1577 – 1625) alebo Rose Theatre (Ruža, 1587 – 1606). Keďže alžbetínske divadlo nepoznalo oponu, nie je preklad názvu Curtain Theatre taký jednoduchý, ako sa na prvý pohľad zdá. Náš preklad sa opiera o teóriu, že názov divadla bol odvodený od jeho architektúry. V odbornej literatúre sa však vyskytujú aj preklady Medzivalie, Na valoch – tie vychádzajú z názoru, že názov divadla sa vzťahuje na miesto, kde stálo.

Alžbetínske herecké spoločnosti, zvyknuté hrať na rôznych javiskách, tak na nádvorí niektorého šľachtického sídla ako v hostinci, sa konečne dožili aj domovských scén. Hereckú spoločnosť tvorilo zvyčajne 10 až 15 dospelých hercov – všetci bývali jej členmi a väčšinou aj podielníkmi. K nim patrili ešte traja-štyria chlapci a pár platených sluhov. Najslávnejšiu hereckú spoločnosť Lord Chamberlain's Men (Spoločnosť lorda komorníka), ktorej členom i podielníkom bol aj Shakespeare, viedol Richard Burbage, syn Jamesa Burbagea. S jeho menom je spojené aj

divadlo Globe (Zemeguľa, 1599 – 1613 a po požiaroch 1614 – 1644), ktoré postavil (asi pre 3 000 divákov) z materiálu demontovaného divadla Theatre. Pre Richarda Burbagea písal Shakespeare svoje najväčšie tragické úlohy. Dôležitým členom spoločnosti bol aj clown. Od roku 1594 do roku 1600 bol klaunom spoločnosti Will Kempe (v hre *Romeo a Júlia* hral Petra), potom ho vystriedal Robert Armin. Šancu dostať sa na alžbetínske javisko však nemala nijaká žena – všetky ženské úlohy hrali muži.

Shakespeare napísal väčšinu hier pre verejné divadlo. Divadlá boli zvyčajne kruhové alebo polygonálne, s priemerom zhruba od 20 do 30 metrov. Spravidla tri podlažia galérií mávali výhľad na dvor alebo parter pod holým nebom. Nad javiskom alebo vedľa neho boli aj lôže pre lepších divákov. Vyvýšené javisko vybiehalo do nezastrešeného hľadiska, aby mali herci kontakt s publikom. Zadnú stenu s dvoma dverami a k nej príľahlú časť javiska i galérie chránila trstinová strecha – po požiaroch dostávala prednosť šindľová. Strecha, ktorú uprostred niesli dva oporné stĺpy, mala ešte nadstavbu so strojovňou, nad ktorou – keď sa hralo – viala zástava divadla. Za zadnou stenou boli šatne. Podľa potreby hralo všetko, čo tvorilo stavbu divadla. Alžbetínske divadlo bolo predovšetkým divadlom básnika a herca – nepotrebovalo teda kulisy. Konkrétne orientačné informácie obsahoval text, na javisku bolo podstatné iba to najvšeobecnejšie vpravo a vľavo, hore a dole, vzadu a vpredu. A podľa potreby sa nachádzali postavy raz vonku a raz dnu, alebo vonku aj dnu súčasne. Neskorších editorov to vyrušovalo a podsúvali knižne vydávanému Shakespeareovi presnejšie situačné údaje („na ulici“, „vyšplhá sa na múr a zoskočí do záhrady“, a pod.). Moderná edičná prax sa však usiluje pridržať čo najviac shakespearovského východiska. Najväčší básnik divadla, ktorý vie niekoľkými slovami hrať posta-

---

viť aj zrúcať akúkoľvek javiskovú ilúziu, nepotrebuje našu dodatočnú pomoc.

Pri pohľade na drevorytinu R. J. Beedhama na s. 10, na ktorej je zobrazené divadlo Globe podľa rekonštrukcie J. C. Adamsa, si každý čitateľ môže predstaviť, v akých situáciách sa pohybovali alžbetínski herci.

V súlade s tým prekladáme aj slovo *enter* slovom *vystúpiť*. Lepšie to zodpovedá nástupu postáv na vysunuté shakespearovské javisko. (K iluzívnejšiemu javisku inklinujúci prekladatelia majú radšej slovo *vstúpiť*.) Z rovnakej príčiny – ak nám editor dá na to príležitosť – *scene* prekladáme ako *výstup*. To slovo sa kedysi u nás bežne používalo, až neskôr ho nahradilo slovo *obraz*. Vraciame sa k nemu, veď pre Shakespeara je ako stvorené – no slúži nám len na označenie editorských prínosov v zátvorkách. Shakespeare sa ani s problémom členenia svojich hier veľmi netrápil a popri slove *enter* vystačil väčšinou so slovíčkami *exit* (*odíde*) alebo *exeunt* (*odídu*). Dôslednejšie členenie na dejstvá a výstupy sa objavuje až v neskorších knižných vydaniach.

O HRE KOMÉDIA OMYLOV

Komédia omylov (The Comedy of Errors) vznikla možno už rok-dva pred svojou premiérou, no prvý raz ju hrali 24. decembra 1594 v kolégiu Gray's Inn v rámci nočnej zábavy (aj tá noc vďaka tomu vošla do histórie ako „noc omylov“). V hľadisku boli najmä mladí právnici, ktorí iste ocenili, ako majstrovsky rieši Shakespeare zložitý právny problém.

V roku 1604 hru uviedli aj na kráľovskom dvore. Knižne vyšla prvý raz vo fóliovom vydaní v roku 1623. No hoci je to raná a relatívne krátka hra (Shakespearova najkratšia, má 1786 riadkov), je to už dielo zrelého a všestranného (nielen dramatického ale aj básnického) talentu.

Inšpiráciu čerpal Shakespeare zo starorímskej (okolo roku 200 pred naším letopočtom napísanej) Plautovej latinskej komédie *Menaechmi* (*Blíženci*). V Plautovej hre boli však len jedny dvojčatá – v *Komédii omylov* ešte jeden pár dvojčiat pribudol.

Shakespeare si nepotrpel na jednotu miesta a času – v dvoch prípadoch ju však dodržal: v *Búrke* a v *Komédii omylov*. Rád prekračoval aj hranice tradičných žánrov. Podobne ako v *Sne svätotrojanskej noci*, aj v *Komédii omylov* to spočiatku vyzerá na tragédiu (hneď na začiatku totiž hrozí jednej z postáv trest smrti), čoskoro sa však hra dostáva až do polohy frašky. Najmä dialógy pána a sluhu sú priam lekciami, ako by mohla vyzeráť aj moderná cirkusová klauniáda. Inscenácie čoraz častejšie zdôrazňujú na jednej strane až mytologickú rozprávkovosť tejto hry – a na druhej strane jej pravdivosť, veď aj život neraz prináša mimoriadne situácie, v ktorých sa preverujú ľudské povahy.

.....

Komédia omylov sa už hrala aj pod názvom *Komédia o omyloch*, čo je však chyba, ktorá sa našťastie nezaužívala.

Do slovenčiny naposledy preložil hru Jozef Kot (1989), no hrala sa u nás už v 19. storočí. Ako konštatuje český divadelný historik Dan Prikryl: „V létě roku 1824 chtěli sice hru nastudovat ochotníci v Písku, ale na základě vyhlášky o zákazu provozování divadelních představení na venkově nekoncesovanými společnostmi jim gubernium představení zakázalo. Jediným doloženým uvedením *Omylů* tak pravděpodobně bylo představení liptovských studentů na Slovensku roku 1864.“ Nuž – hoci prvý český preklad *Omylowé* publikoval kňaz Antonín Marek pod pseudonymom Bolemir Izborský už v roku 1823, zdá sa, že čo sa inscenácie týka, tá prvá slovenská predstihla prvú českú.

K postavám:

Ich mená v tejto hre netreba poslovenčovať – tzv. hovoriace meno má v origináli iba doktor Pinch, jeho meno v slovenčine môže znamenať uštipnutie aj štipku, a tak dostal v našom preklade meno doktor Štipec. Na alžbetínskej scéne ho hral mimoriadne chudý herec Sincklo, na ktorého fyziognómiu Shakespeare upozorňoval napríklad aj vtedy, keď obdaril rytiera v *Trojkráľovom večere* menom Aguecheek (Zimničnolíci, v našom najnovšom preklade Trstina), alebo krajčírka v *Sne svätajánskej noci* menom Starveling (Vyhladovaný, v našom najnovšom preklade Ihlička).

K miestu deja:

Hra sa odohráva v Efeze, ktorý sa dnes nachádza v Turecku, no v staroveku to bolo grécke mesto. Shakespeare si uvedomoval, že sa pohybuje na biblickej pôde a využil to: shakespearisti nachádzajú v niektorých replikách alúzie na list svätého Pavla Efezanom. Podľa mienky mnohých bádateľov na zadnej stene alžbetínskej scény bolo dvojje dverí a uprostred aj vnútorná scéna (*inner stage*), ktorá mohla byť

podľa potreby hrobkou v hre *Romeo a Júlia*, jaskyňou v *Búrke*, alebo vchodom do domu Antifola efezského v *Komédii omylov*, pričom postavy (napríklad slúžka konverzujúca v *Komédii omylov* s postavami pred bránou) sa mohli objaviť aj v lóži nad zadnou stenou. Iní bádatelia to vidia inak, predpokladajú, že „domy“ boli pohyblivé konštrukcie, ktoré sa na javisko vysúvali alebo z javiska odsúvali podľa potreby. Editor R. A. Foakes upozorňuje, že na dverách či nad nimi bývali znaky, podľa ktorých divák ľahko zistil, ktoré dvere vedú kam. V *Komédii omylov* bol na dverách vedúcich do domu Antifola efezského fénix, keďže dom sa volal U fénixa. Na dverách vedúcich do kláštora bol zrejme kríž a nad dverami, do ktorých si pozývala hostí kurtizána, mohla viesť červená lampa.

Členenie na dejstvá a výstupy sa v najstaršej písomnej podobe Shakespearových hier nevyskytovalo – patrilo medzi prínosy neskorších editorov, ktorým záležalo najmä na sprehľadnení príchodov a odchodov postáv. Čo sa týka detailnejších pokynov a presnejšieho situovania výstupov, ponechávali to aj editori na čitateľovu predstavivosť. Nijako však túto tradíciu neporušíme, keď si aspoň na tomto mieste poviem, že v prvom dejstve *Komédie omylov* sme na trhovisku, v 1. výstupe druhého dejstva na námestí, v 2. výstupe druhého dejstva znova na trhovisku, tretie dejstvo sa odohráva pred domom Antifola efezského, v 1. výstupe štvrtého dejstva sme pred domom kurtizány, v 2. aj 3. výstupe štvrtého dejstva pred domom Antifola efezského, vo 4. výstupe štvrtého dejstva na námestí a dejiskom piateho dejstva je ulica pred kláštorom.

Náš preklad vznikol na podnet pani Jany Zednikovičovej, producentky Letných shakespearovských slávností na bratislavskom hrade, a v réžii Romana Poláka tam mal premiéru 5. júna 2007.

WILLIAM SHAKESPEARE

KOMÉDIA OMYLOV

OSOBY

SOLINUS,	<i>efežský vojvoda</i>
EGEON,	<i>syrakúžsky kupec</i>
ANTIFOLUS EFEŽSKÝ	} <i>dvojčatá, synovia Egeona a Emílie</i>
ANTIFOLUS SYRAKÚŽSKY	
DROMIO EFEŽSKÝ	} <i>dvojčatá, sluhovia Antifolov</i>
DROMIO SYRAKÚŽSKY	
BALTAZÁR,	<i>kupec</i>
ANGELO,	<i>zlatník</i>
DOKTOR ŠTIPEC,	<i>učiteľ</i>
PRVÝ KUPEC,	<i>priateľ Antifola syrakúžskeho</i>
DRUHÝ KUPEC	
EMÍLIA,	<i>efežská abatiša a Egeonova manželka</i>
ADRIANA,	<i>manželka Antifola efežského</i>
LUCIANA,	<i>Adrianina sestra</i>
LUCKA,	<i>Adrianina slúžka</i>
KURTIZÁNA	
ŽALÁRNIK	
POSOL	

Strážnici, Kat a Sluhovia.

SCÉNA: Dej sa odohráva v priebehu jedného dňa na rôznych miestach v Efeze.